

L'illa de Paidonèsia

Oriol Canosa

Il·lustracions de
Gabriel Salvadó

PREMI JOSEP M. FOLCH I TORRES 2016

laGalera

Un jurat format per Muriel Villanueva, Paula Jarrín, Pep Molist, Toni Iturbe i Lluís Prats va atorgar el 54è Premi Josep M. Folch i Torres de novel·la per a nois i noies a aquesta obra, durant la Nit de Santa Llúcia, el 16 de desembre de 2016.

Primera edició: març del 2017

Disseny i maquetació: Endora Disseny sobre una proposta de la Galera

Edició: David Monserrat

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2017, Oriol Canosa del text

© 2017, Gabriel Salvadó de les il·lustracions

© 2017 la Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Casa Catedral®

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat / lagalera@lagaleraeditorial.com

facebook.com/editoriallagalera / twitter.com/editorialgalera

Imprès a Liberdúplex

Dipòsit legal: B-1.420-2017

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-6066-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Carta 1:

.....
de Nicolau Rouretort
a Àngela Bedollí

En algun lloc del Carib, 2 de juny

Estimada àvia,

Aquesta és la primera carta que escric en els meus nou anys de vida. Bé, he escrit alguns correus electrònics i missatges des del mòbil dels pares, però així, escrita en un paper i enviada dins d'un sobre, és la primera vegada. Això que enmig del mar no hi hagi cobertura és una mica rotllo.

Fa vuit dies que naveguem pel Carib a bord d'aquest immens creuer de vacances i ja n'estic fart! Banyar-se, jugar a bitlles, llegir, prendre el sol... i sentir com els pares discuteixen! Passar tant de temps junts em sembla que no els prova gaire. Imagina't si n'estic fart, que t'escric una carta. Bé, no és que no tingui ganes d'escriure't, però si no paren de

discutir et prometo que els deixo abandonats
en una illa deserta. O millor encara: m'hi que-
do jo. Així podré estar tranquil!

Una abraçada molt forta,

Nicolau

Carta 2:

.....
de Nicolau Rouretort
a Àngela Bedollfí

En algun lloc del Carib, 3 de juny

Estimada àvia,

Ja pots estar contenta: dues cartes en dos dies! Però és que necessito explicar a algú el que ha passat i el que està a punt de passar.

Aquest matí, mentre esmorzàvem, els pares han tornat a discutir. El motiu ha estat una bajaranada, com sempre. El pare s'ha enfadat perquè ha demanat un ou ferrat i el cuiner l'hi ha fet per les dues bandes. Es veu que hi ha gent que els prefereix així, i si només vols que te'l fregeixin per una cara ho has de dir expressament. I ja saps que l'anglès del pare no dona per a tant.

El cas és que s'ha queixat i la mare s'ha posat de part del cuiner. Que si no l'hi has dit, que si menja-te'l i no em facis passar vergo-

nya... I llavors el pare s'ha enfadat amb ella i s'han posat a cridar com sempre.

I jo, que ja en tinc ben bé prou de tants crits, he marxat a donar un volt per la coberta. Feia un dia esplèndid i el mar estava tranquil com una bassa. He vist uns dofins que nedaven al costat del vaixell i que ens han seguit una estona. I, lluny, de tant en tant, s'hi veien unes illetes minúscules cobertes de palmeres. Llavors he tingut una idea.

Recordes allò que et deia ahir d'anar-me'n a una illa deserta i perdre de vista els pares durant uns dies? Doncs he pensat que potser no era una mala idea. I sense pensar-m'ho dues vegades he fet la maleta, he agafat dues ampolles d'aigua i una capsa de galetes i ho he amagat tot dins d'un dels bots salvavides del creuer. Aquest vespre, quan els pares estiguin distrets i ningú no s'hi fixi, deixaré anar el bot i remaré cap a l'illa més propera. A veure si així aconseguixo passar uns dies tranquil!

Desitja'm sort.

Una abraçada molt forta,

Nicolau

Carta 3:

.....
de Nicolau Rouretort
als senyors Rouretort-Auró

En una illa deserta, mar Carib, 4 de juny

Estimats pares,

Ho sento però no podia més. No heu parat de discutir des que vam començar el creuer i per això he decidit tocar el dos. Recordeu aquella illa tan petita que vam veure ahir a la tarda? Aquella que no era gaire més gran que un camp de futbol i que tu, mare, vas dir que seria un bon lloc per abandonar-hi el pare si no parava de rondinar? Doncs aquí m'he quedat. No hi viu ningú, però he conegut uns pescadors que hi venen cada dia a pescar i que m'han assegurat que em portaran menjar, com a mínim durant uns dies. Per l'aigua, no cal patir: hi ha una font amb l'aigua més dolça i fresca que mai he tastat.

Espero que els pescadors també compli-

ran la promesa de portar aquesta carta fins a la bústia més propera... perquè, si no, és com si estigués parlant sol. És estrany, això de les cartes i del paper: no m'ho pensava, que m'acabaria agradant! I és que no he trobat cobertura en cap punt de l'illa i a sobre no hi ha ni un trist endoll per quan se m'acabi la bateria de la tauleta.

Molts petons i no us preocupeu per mi,

Nicolau

Correu electrònic 4:

.....
del senyor Rouretort
a Miquel Faigpodrit, ambaixador
al Carib

Embarcat, mar Carib, 5 de juny

Excel·lentíssim Senyor Ambaixador,

Li escric aquest correu per demanar-li un favor immens. El meu fill, Nicolau Rouretort Auró, de nou anys d'edat, s'ha escapat del vaixell on estàvem passant uns dies molt tranquils de vacances i sembla que ha anat a parar a una illa deserta. Pel que sabem no està en perill, perquè té aigua i menjar, però creiem que una illa deserta no és el millor lloc per a un nen de nou anys i li demanem que faci alguna cosa perquè la policia, els guardacostes, l'exèrcit o qui sigui el vagin a buscar i ens el tornin.

Estem molt preocupats, senyor ambaixador. És el nostre únic fill i no voldríem tornar

a casa sense ell. Esperem que compregui la nostra desesperació i que hi faci alguna cosa.

Molt atentament,

Esteve Rouretort

(Li adjunto un petit mapa amb la localització de l'illa deserta.)

Correu electrònic 5:

.....
de Miquel Faigpodrit, ambaixador
al Carib
al senyor Rouretort

*Capital City, illa Tortuga, mar Carib,
8 de juny*

Distingit Senyor,

He rebut el seu correu desesperat i li he de dir que el comprenc perfectament. Els fills, ja se sap, sempre se les empesquen per crear problemes. Sé el que li dic: en tinc tretze.

Tot i això, lamento comunicar-li que no puc fer res per ajudar-lo. L'illa on ha anat a parar el seu fill no pertany a cap país, és una illa deserta massa petita perquè ningú la reclami (en tenim tantes, d'illes desertes, al Carib!). Per tant, no hi ha cap govern a qui jo, com a ambaixador, pugui adreçar-me per demanar una actuació urgent. Suposo que se'n fa el càrrec: el seu cas queda fora de la meva

jurisdicció i de la de qualsevol altre ambaixador destinat a qualsevol altre país.

De totes maneres, espero que no s'ho prengui gaire a la valenta. Pel que m'explica, el seu fill està sa i estalvi i té menjar i aigua suficients per anar tirant. Miri-s'ho pel cantó bo: gaudeixi d'uns dies sense fills, a totes les parelles els va bé de tant en tant. Li he de dir que, ben mirat, la seva situació és envejable. La idea d'enviar els meus tretze fills a una illa deserta em tempta i, si no fos perquè la meva dona no m'ho perdonaria mai, qui sap si no ho provaria.

Gaudeixi d'aquests dies de pau i ja veurà com tot acaba bé.

Atentament,

Miquel Faigpodrit, ambaixador al Carib

Carta 6:

.....
de Nicolau Rouretort, publicada
a la secció de cartes al director
dels principals diaris del país

En una illa deserta, mar Carib, 8 de juny

Nens i nenes,

Em dic Nicolau, tinc nou anys i m'acabo d'independitzar dels pares. Concretament, visc en una illa deserta al mig del Carib. Una illa on no hi ha mestres, ni pares, ni ningú que em digui què haig de fer. Em passo el dia jugant a la platja, banyant-me, dormint, corrent i saltant pel bosc. Bé, de fet no és ben bé un bosc, perquè tota l'illa no fa gaire més que un camp de futbol. Més aviat és com un jardinet.

El menjar me'l porten uns pescadors que cada dia passen per aquí. A canvi, els ajudo a enfilel els fils de pescar pels minúsculs hams que fan servir, perquè ells ja són força vells i no s'hi veuen gaire.

Oi que pinta bé? Doncs us convido a tots aquells que vulgueu a venir a viure amb mi. L'única condició és tenir menys de dotze anys i ganes de passar-s'ho bé.

Ja he començat a construir una cabana i l'he feta prou gran per encabir-hi tots els nens que s'hi apuntin. Vinga, fugiu de casa, veniu al Carib!

Una abraçada,

Nicolau Rouretort

Carta 7:

.....
de Nicolau Rouretort
a Àngela Bedollfí

En una illa deserta, mar Carib, 12 de juny

Estimada àvia,

Ja fa una setmana que soc aquí! Ahir van arribar sis nens, tots escapats d'altres creuers, i avui n'han vingut tretze, tots germans, fills de l'ambaixador de no-sé-on. No ho he acabat d'entendre. Això vol dir que, a l'illa, ja som vint!

Pel menjar no hi ha problema: hem arribat a un acord amb els pescadors i cada matí passem un parell d'hores netejant peix i traiem-ne les vísceres. A canvi, ens porten pa, tomàquets, pernil i macarrons. Bé, i tot el peix fresc que vulguem, però no en fem gaire cas.

Entre tots hem engiponat una cabana prou grossa i sembla que aquest serà el millor estiu de la nostra vida!

Una abraçada molt forta,

Nicolau

Postdata: a veure si tranquil·litzes el pare, que es veu que està enviant cartes a totes les persones importants del Carib perquè em vinguin a buscar. I no necessito que ningú em vingui a buscar!

GABRIEL SALVADÓ

Estimats Nicolau i Esther,

Vull agrair-vos que em triéssiu per il·lustrar el llibre. Per a mi és un honor haver dibuixat *L'illa de Paidonèsia* a partir de les fotos que em van enviar per correu. El carter està una mica fart de tant pujar al meu terrat a dur-me cartes, però és que sempre soc allà dalt, dibuixant. Perquè dibuixar és el que m'agrada més del món, juntament amb escoltar música, llegir, escriure, mirar pel·lis, el sol, el cafè, els animals, les plantes, els núvols, el mar... De vegades baixo a caminar i saludo els ànecs i les bestioles del Llobregat, però això no ho digueu a ningú, que em prendrien per boig!

ORIOI CANOSA

Estimats lectors i lectores,

Em dic Oriol Canosa i, tot i que triplico l'edat màxima permesa a Paidonèsia, soc un dels pocs adults que ha trepitjat l'illa i s'hi ha passejat a gust. Vaja, que soc un privilegiat. També tinc la sort de poder dedicar bona part del dia a llegir i escriure llibres infantils i, quan em sobra una estona, fins i tot en venc alguns a la meva llibreria. I, tot i que m'ho han demanat, no sabia què més explicar-vos sobre mi. Vaja, que no he trepitjat el pol Nord, ni he inventat cap vacuna, ni he construït mai un avió amb llaunes de tonyina capaç de creuar l'oceà. Això sí: de ganes no me'n falten!